

Ľudmila Magdolenová, 26 rokov, Prievidza

Ohňová zem

„Počula si to už?“ veľkými krokmi prejde Matej k televízoru, zapne ho.

Žena ešte nevie, čo sa stalo.

„Nemecký turista, na Malorke, poslal som ti to na Whatsappe,“ Matej je úplne mimo, rýchlo prepína, či niekde bežia správy, „Uhorel.“

„Uhorel?“ nechápe žena, ale to už na ARD dávajú amatérske zábery z mobilu, niekto sedí v reštaurácii a odtiaľ kameruje horiaceho muža, ktorý beží cez námestie v Palme, pred katedrálou sa hádže na zem. Pribiehajú k nemu ľudia, vtedy sa rozbehne aj ten, čo natáčal. Video končí. Kým stihne žena zážitok spracovať, už beží video iného autora, tentoraz zblízka. Šedivý muž sa kotúľa po zemi, trup v plameňoch sa mu dvaja muži snažia uhasiť vyzlečenými tričkami. V pozadí vidieť stojací dav. Muž vydáva neľudské chrapčanie, až dobehne chlap v šľapkách s vedrom vody. Spoločne muža konečne uhasia.

Na ďalšom videu niekto približuje ohorené telo muža, jeho hlavu s otvorenými očami. To sa už žena spamätá, zakrýva Nene oči, ale ani sama sa na to nechce dívať, „Vypni to, vypni to!“ Matej nepočúva, pozerá hypnotizovaný. „Hovoria, že sa samovznietil.“

***

Možno si už vo výpeku kráča cez parkovisko, medzi Lidlom a svojím autom a kým si odložil tašky do auta a vozík do stojana, celý si sa spotil. Všetci hovorili o ďalšom tropickom dni, už neviem koľkom za sebou, a doma si si - hneď potom, ako si tašky položil do kuchyne - zvliekol šaty a osprchoval si sa. Potom si spotené šatstvo prevesil cez kôš na prádlo, vyložil nákup do chladničky a rozkrojil melón. Ach, za ten melón to stálo.

„Melón!“ Nena ukazuje v Lidli na melón, ale maminka krúti hlavou: „Melón nám nemá kto odnieť, aspoň nie takýto veľký, môžeme kúpiť takýto, dobre?“ Vyberie krájaný kúsok, je sypký, všetky sú sypké.

Doma zhodia nákup, šaty a maminka ide Nenu osprchovať. Škôlkarka má začervenanú, spálenú kožu. Pod krkom, pazuchami a v ostatných záhyboch sa jej robia potničky, tie rozškriabané hnisajú. Maminka opatrne nastaví vlažnú vodu. Pod vodou koža trochu vybledne, dieťa sa od úľavy smeje. Vtom skríkne.

„Palí! Nein, nein voda!“ Vybehne zo sprchového kúta, „Nein voda, nein! Mama, nie, nie, nein!“ Splašene vbehne do obývačky. Mama sa ju snaží chytiť a upokojiť. Nejde to. Holá a sa

metá na koberci, kričí „Nie školka nie! Mama nein nein! Kiran, Ema, nein nein!“ Kričí nezrozumiteľné vety, mieša slovenčinu a nemčinu, kope nohami a zakrýva si tvár ako pred bitkou. Postupne sa mame podarí zobrať ju do náruče, pevne ju objať. Zhlboka dýcha, aby na dieťa preniesla kľud. To postupne tichne, občas ním ešte trhne kľč, zafiká.

Keď je už Nena pokojná, mama ju posadí na gauč a ide z lekárničky zobrať Panthenol. Z nákupu vyberie sypký kúsok melóna, nakrája ho na trojuholníky a uloží ich do misky. "Páči," donesie misku k dcére na gauč a kým sa Nena kŕmi, nastrieka jej Panthenol na popálené miesto. Mala to urobiť hneď, teraz to už asi ani nepomôže. Ach jaj. A čo s tými potničkami? Sú zase horšie ako včera. Keď jej na ne dá krém, koža dobre nedýcha, keď nedá, má pocit, že nič neurobila. Popráši ich aspoň detským púdom. Na krk a pod pazuchy jej jemnučko fúkne.

„Tak čo ste robili v škôlke?“ pýta sa, keď už Nena v tenkej košielke na plyšákoch vozí Elzu. Nena mikne hlavou, tvári sa, že nepočula.

„Hrala si sa s Kiranom?“

Elza sa vozí na plyšovej mačke.

„Ema ti nechcela požičať hračky?“ Mama si k nej sadá na zem, Elza sa zatiaľ vozí na tigrovi. Mama ju pozoruje a keď si ide Nena ide zobrať ďalšie zvieratko, chytí ju za ruku a pozrie jej do očí: „Čo dnes robila tá Ema? Nechcela ťa pustiť do kuchynky?“

Nena pozrie na svoju ruku, tú, za ktorú ju mama drží. „Zu weiß.“

„Tvoja ruka? Povedala ti, že máš príliš bielu ruku?“ Bez odpovede. Žena pozoruje hrajúcu sa dcéru, rozmýšľa, čo ešte vyskúšať. Už sa chce postaviť a prichystať na večeru, keď si dcéra znovu ukáže na ruku: „Zu weiß,“ pozrie na mamu. Potom si ukáže na nohu: „Zu weiß“, opäť pozrie na mamu. Nakoniec si ukáže na hlavu: „Zu weiß. Zu weiß zlá,“ a udrie si do hlavy.

„Valentínka!“ Mama jej rýchlo zoberie ruku, „Valentínka, nesmieš sa biť do hlavičky, jemnučko.“

V chodbe počuť buchot. „Tato je doma!“

Už od dverí žena vidí, že sa niečo stalo. Matej prichádza s ťarchou z roboty naloženou na pleciah. Kým sa zvíta s Nenou, rýchlo prestiera na stôl. Nechá ho, umyť, osprchovať, najesť. Pýtať sa bude potom.

Muž zalezie do kúpeľne. Výkrik. „Piče!“ počuť buchot sprchy o stenu „Zas netečie studená!“ nasledujú ďalšie údery o stenu.

Žena aj dieťa mimovoľne stuhnú. Sedia pri stole a potichu čakajú, kým sa k ním Matej pripojí.

„Zas netiekla studená,“ prichádza s uterákom okolo bedier. Nastavuje žene popálené plece, tá hneď pripravená, zatrieka mu ho Panthenolom.

„To ten jebnutý zmiešavač,“ pokračuje Matej, „a starý solárny panel, bude treba kúpiť bojler na studenú.“

„A k nemu nový solárny panel...“ „Srdiečko a doma nenadávame,“ opatrne dodáva žena.

„Prepáč srdiečko.“ Panthenol zabral, Matej si oblečie trenky a kľudnejší si sadá k stolu.

„Tak čo sa stalo srdiečko?“ pýta sa žena, keď si Matej nakladá dupľu.

„Vyhodili Kennyho.“

„Toho Švéda? Čo sa stalo?“

„Cestou na meeting sa začal prehrievať.“

Žena zhíkne. „Aj začal horieť?“

„Nie,“ pokrúti hlavou muž, „mali sme po ruke vodu aj tabletky, hneď sme ho uložili. Ale keď prišiel k sebe, Johannes si ho zavolať, hodinová výpoveď. Že dostaneš dobré odstupné, len tuto to podpíš. Potom mu zavolať sanitku a odviezli ho.“

„Ale z čoho sa začal prehrievať? Ved' u vás nesvieti...“

„Vraj si bol zabehať cez obed.“

„Teraz cez obed? Ved' to je samovražda! Či chodil na pigmentačnú?“

„Práveže nie. Ale po tomto asi bude povinná.“

„Mne zas dnes dali v škôlke toto,“ vyskočí žena a podáva Matejovi otvorenú obálku.

„Čo je to?“ Matej vytiahne list a rýchlo ho očami prebehne. „Takže už aj v škôlke je povinná?“

„Hej, tento týždeň odpadli dve deti. Odporúčajú začať s terapiou čím skôr.“

„Uhm.“ pokýva hlavou. Žena čaká, či ešte niečo povie.

„A čo spravíme?“ pýta sa ho, keď sa Matej vráti k svojmu tanieru.

Matej pokrčí plecami. „Neviem. Asi začneme.“ Dojedia.

O ôsmej spoločne vychystajú Nenu na spanie. Matej jej umyje zuby, žena oblečie tenkú košieľku. Na noc jej dá na lyžičke pätnásť kvapiek Fenistilu. Potom si spolu čítajú rozprávku.

„Dobrá noc.“ Matej skôr zavelí ako pozdraví a zhasne svetlo.

Nena sa guľka po posteli a jej ide v mysli stále tá istá scéna, ako jej guľka prestrelí čelo. Elegantly jej preletí hlavou ako keď do ihly trafiš niť, čistá, okrúhla dierka ktorou v tej chvíli

vyfučí všetka ťažoba, všetka nervozita. Včera. Táto scéna jej predsa išla včera. Alebo predvčerom. Alebo pred rokom. Niečo v jej pláne, ako im tu bude dobre, zlyháva.

Hladká dieťa po chrbte až kým spí naozaj hlboko. V noci sa určite bude budiť a kričať, že nechce ísť do škôlky. Už ju tam nedá. Musí to nejako Matejovi vysvetliť, ale nedá ju tam.

Potichu zavrie dvere a ide si sadnúť k mužovi do obývačky.

Je nezvyčajné ticho, akoby teplo zaklialo všetko živé a ani tma neprinesla úľavu. Len drobné stereo klímy rozmiestnené po miestnosti tichulinko vrčia.

Matej jej otočí tablet:

„Tento mesiac začalo pigmentačnú terapiu dvestotisíc nových pacientov. Výsledky sú veľmi dobré. Stmavnutie pokožky o tridsať percent znižuje riziko samovznietenia na polovicu.“

„Hej, čítala som už. Ale ja neviem Matej, nikto nehovorí o vedľajších účinkoch. Pritom sa vraj mení celá tvoja osobnosť.“

Odmĺčia sa.

„Dnes sa deti v škôlke Nene smiali, že má príliš bielu kožu,“ žena pozerá na stenu pred sebou.

„Pf. A oni majú akú?“ odfrkne Matej. „Ved' tiež takú istú.“

„Väčšina tmavšiu. Väčšina už s terapiou začala.“

Dlhú chvíľu je opäť počuť len šuchot klímy.

„Tak začneme aj my,“ rozhoduje muž.

Slová, premieľané na jazyku, prilepené na podnebie, teraz konečne dostane von. „Matej, čo keby sme ju odtiaľ zobrali?“

„Čo?“ Matej sa tvári, že nerozumie.

„Vieš predsa, čo jej spravili minulý týždeň. A teraz zase. Ja sa na to už nemôžem pozerat'.

Prejdem na nižší úväzok, budem s ňou doma.“ Žena hovorí stále rozhodnejšie. „Alebo odtiaľto celkom zmiznime! Pozri,“ vytáhuje svoj telefón, „Pozri, sem do Patagónie,“ ukazuje mu na mape miesta na druhej strane planéty, „a sem do Yakutsku, to ešte nedorazilo.“

„Nie,“ Matej ledva pozrie na mapu, „chod' si umyť zuby srdiečko, zajtra skoro vstávame.“

Postaví sa a bez ďalšieho pohľadu uzatvára rozhovor odchodom do kúpeľne.

Žena zostane sedieť. Berie do ruky tablet. Hľadá letenky.

Zajtra sa dozvie, že pre riziko požiaru budú drasticky obmedzovať, kto vstúpi na palubu. Na tom nezáleží. Žena sa už rozhodla.